

PREPARACIÓ DEL TEIXIT PLACENTARI EN EL MÈTODE DE ABDERHALDEN

per

P. NUBIOLA

Per poder practicar el mètode de la diàlisi cal obtenir substracte u orgue absolutament exempte de sang. Tractant-se de la placenta, encara que Abderhalden insinúa que es pot alliberar de sang fent passar aigua pels seus grans vasos, no obstant, a l'explicar en detall la tècnica que emplea, ho expressa així: (1)

«La placenta, aun caliente recién extraída, se libera de los coágulos de sangre mecánicamente. Al propio tiempo se separan las membranas y el cordón umbilical. Se corta luego la placenta en segmentos del tamaño de una peseta y se estrujan bajo un chorro de agua corriente; lo mejor es colocarlos sobre un tamiz. Se deja caer sobre estos segmentos de placenta agua abundantísima y cada uno de estos trocitos se estruja con la mano. De tiempo en tiempo estos segmentos de placenta se vierten en un paño y se prensan haciendo un muñón. No debe interrumpirse el lavado de la placenta. Los trocitos que contengan sangre coagulada, que es difícil de desprender, deben tirarse. Por

(1) *Fermentos defensivos del organismo animal*, por Emil Abderhalden. Trad. de la 3.ª edició alemana per Manel Dalmau.—Barcelona, 1914.—Casa editorial Estudio.

último, aquellos trocitos se llevan a un mortero y se comprimen con el pistilo. Aquí se eliminan ya los últimos restos de sangre. Por último, puede separarse algún trozo de tejido conjuntivo. De este modo se obtiene un tejido *blanco como nieve*; inmediatamente debemos someterlo a la cocción. *Todo este proceso dura, según la clase de tejido, de una a tres horas a lo más.*

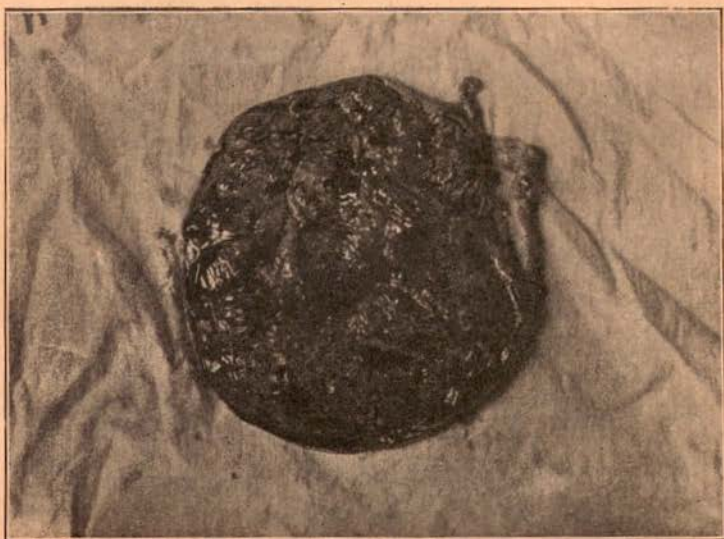
»La sangre puede separarse también lavando los vasos sanguíneos con una corriente de agua. De todos modos, siempre debe practicarse después el lavado de los trocitos de tejido.»

Jo he practicat la tècnica expressada i resulta molt entretinguda i enutjosa, puix no es pot parar un moment durant un parell o tres d'hores, amb les mans sempre sota l'aigua. A més hi ha placentas talment plenes de sang, que al cap de bona estona de treballar-hi no se'n pot treure profit. Afegeixi's an això que es té d'ésser present al moment de la sortida de la placenta per rebre-la i de calent en calent començar les manipulacions explicades.

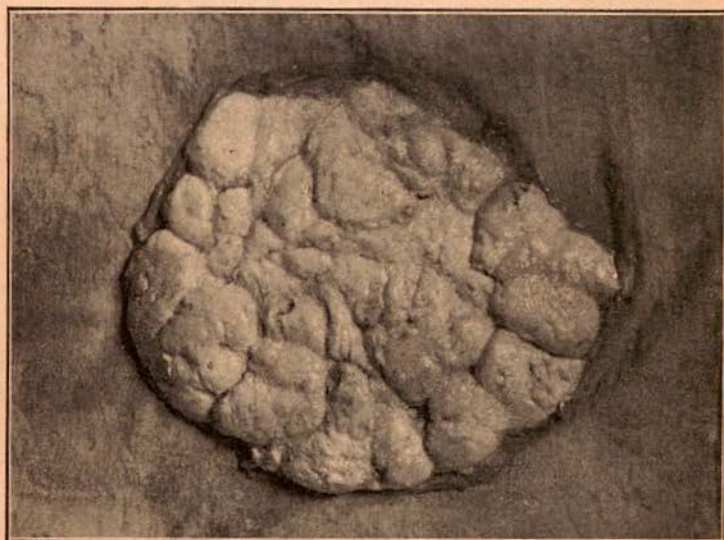
Per últim, com que'ls fragments de placenta han d'ésser després bollits acuradament fins a aconseguir que l'aigua de coccio no dongui reacció amb la ninhidrina, demostrant que l'orgue (placenta) és exempt de substàncies cristal·loides que reaccionin amb dit agent, ocorre, com ja expressa el mateix Abderhalden, que s'hi tenen de passar hores i més hores, tant més temps quant menys nèt s'ien de sang els fragments de placenta.

Entenc que molts experimentadors han fracassat per defectuosa preparació de l'orgue de què s'han servit.

S'ha de recordar la disposició vascular de la placenta. Dues arteries umbilicals porten la sang del fetus pel cordó a la massa placentaria, per on es distribueixen i ramifiquen fins a constituir els capil·lars de cada arbret corial, on continúen amb les petites venes que, unint-se unes amb

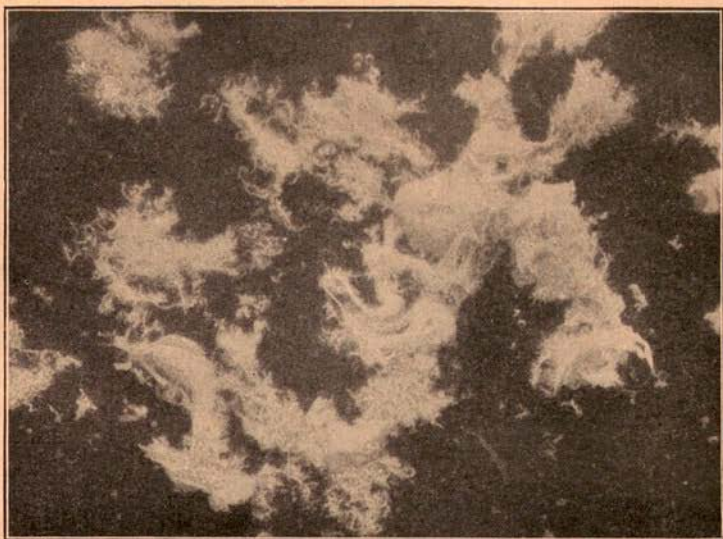

Placenta acabada d'expulsar.

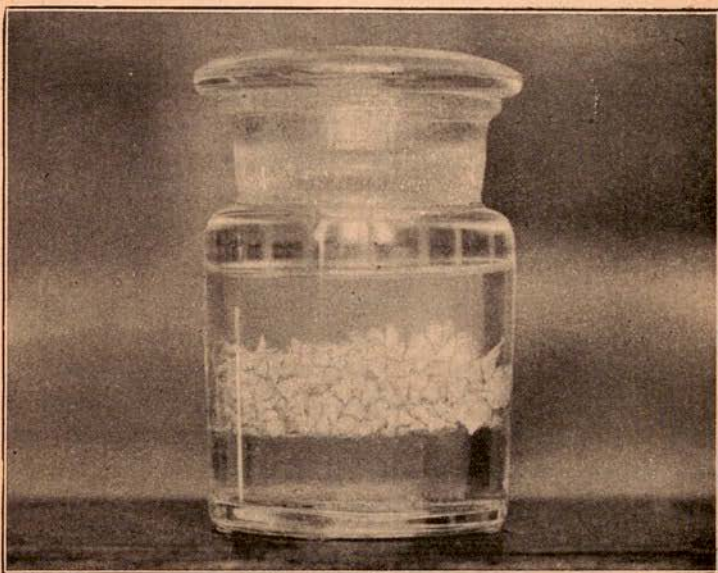

La placenta als cinc quarts d'hora d'haver establert la irrigació aquosa.

P. Nubiola.

La placenta esbocinada rentant-se abans de bullir-la.

El teixit placentari ja preparat, conservat en aigua destil·lada estèril cloroformada. Tot és cobert amb toluol fins a omplir el pot.

altres, vénen a formar la vena umbilical que torna la sang al fetus.

Vaig considerar que si injectava aigua o sèrum per les arteries umbilicals me fóra fàcil restablir la circulació placentaria, sortint el líquid per la vena, però a pesar d'haver-ho provat de diverses maneres, això és, havent posat la placenta al bany maría (a 37°) al moment mateix de sortir per la vulva, amb el líquid de la injecció calent, fent la injecció abans de que la placenta sortís de la matriu, desseguida d'haver sortit el fetus, graduant la pressió, etc., no vaig conseguir el resultat que desitjava, la placenta es rentava malament.

Aleshores vaig intentar la circulació en sentit invers lligant la cànula a la vena umbilical i ja els primers ensaigs foren satisfactoris.

La tècnica que recomano, que m'ha permés obtenir teixit placentari nèt amb relativa facilitat, és la següent.

Així que s'ha expulsat la placenta se submergeix en una palangana amb sèrum artificial a 37° i es disposa un tubus de goma lligat a una aixeta que pugui donar aigua a un xic de pressió, l'extrem del qual porta un tubus de metall o vidre en forma de Y, un dels extrems o branques de la Y porta adaptada una cànula que s'introdueix en la vena umbilical on se lliga; l'altre branca porta un tubus de goma obert per on surt l'aigua.

Un cop tot a punt deixant sortir poca aigua de la aixeta se pensa el tubus de goma lliure i l'aigua es troba obligada a dirigir-se cap a la vena umbilical.

S'ha de tenir atenció que an el moment en què la placenta s'omple de sang les arteries umbilicals s'inflen i es posen ben de manifest; cal tallar-las a nivell de la inserció del cordó. La circulació queda establerta, se va augmentant lleugerament la obertura de la aixeta fins que'l líquid passa ja amb velocitat. Als deu minuts la placenta és

inflada com una coliflor, d'un color blanc-rosat en el qual destaquen alguns pics vermells de sang.

Si no s'esblanqueix depressa, val més deixar-ho córrer.

Al cap de mitja hora, de una hora, fins de tres, segons els casos, se sospèn fer passar l'aigua.

Aleshores, amb els dits, s'arrenquen els cotiledons més blancs que's posen en un cedaç on se renten uns minuts. Aquests mateixos transportats a una palangana amb aigua són esbocinats a trocets ben petits com pèsols. Se renten cinc minuts sota d'una aixeta que ragi amb pressió i es posen a bullir en una càpsula o cassó de porcellana amb aigua destil·lada a raó de 1 part de teixit placentari per 100 de aigua amb unes gotes d'àcid acètic (5 gotes per litre).

La bullida dura 10 minuts. S'escorre l'aigua, es renten els fragments de placenta i s'expremen entre mig de papers de filtre. Es col·loquen sobre una porcellana o vidre blanc ben escampats i agafant-los amb pinces se estiragassen els fragments, reduint-los encara més i observant el seu interior, separant tots els que han agafat un color groc fosc o tenen punts negres a dintre.

Els altres, o sia tota la quantitat de teixit blanc, se fa bullir de nou (1 volum per 5 de aigua destil·lada), seguint ja la mateixa tècnica que assenyala Abderhalden, això és, rentar amb aigua destil·lada, bullir 10 minuts, colar, rentar i tornar a bullir; la última bullida és aquella en què l'aigua d'ebullició passant per un filtre dur no dona cap reacció amb la ninhidrina. La placenta és pura.

Seguint la manera de procedir que hem indicat, a les quatre o cinc bullides ja el resultat es en absolut excel·lent, i de l'altra manera, com ja hem vist que el mateix Abderhalden manifesta, es té de bullir durant moltes hores.

La placenta així preparada es conserva posant-la amb pinces esterilitzades, dintre d'un pot assèptic amb aigua

destil·lada estèril i un xic de cloroformo, recubrint-ho amb toluol fins a omplir el pot. La conservació es pot considerar com a indefinida. Abans de fer cap prova, Abderhalden recomana que es comprovi l'orgue.

Tenim de fer constar en elogi propi, per dir-ho així, que la placenta preparada ha resultat sempre utilisable en els ensaigs que s'han de fer abans de operar reaccions.

Clinica d'Obstetricia. Facultat de Medecina.